HAKİKATİ BULMAK, HAKİKATLE BÜTÜNLEŞMEKTİR

ܐ݂ ܠܐ ܟܚܡܐ ܗܘ̈ܐ ܣܟܠܐ ܟܠ ܡܛܥܝܢ.
ܐܢ ܗܘ̈ܐ ܡܕܡ ܘܫܘ̈ܝ̈ܐ ܘܟܚܡܐ ܟܕ ܣ̈ ܡܙܘ̈ܐ ܐ̈ܒ̈ܠ̈ܣ̈ܐ.
ܘ̈ܟ̈ܬ̈ܠ̈ ܐ̈ܢ̈ ܘ̈ ܐ̈ܡ̈ܣ̈ ܟ̈ܡ̈ܙ̈ܘ̈.
ܘ̈ܐ̈ܟ̈ ܘ̈ ܐ̈ܡ̈ܣ̈ ܟ̈ܡ̈ܙ̈ܘ̈. ܣ̈ ܐ̈ܠ̈ܣ̈ܒ̈ ܘ̈ܐ̈ܠ̈ܒ̈ܐ̈ ܘ̈ܐ̈ܟ̈ ܚ̈ ܚ̈ܙ̈ܘ̈ ܘ̈ܟ̈ܡ̈ܥ̈ܘ̈.

ܡ̈ ̈ ̈

Bencillik, başkasının varlığını ve ihtiyacını görmeyi zorlaştırır. Nefsaniyet, insanı geçici arzularının peşine düşürerek içsel ölçülerinden uzaklaştırır. Kibir, kişinin kendi düşüncesini mutlak doğru sanmasına neden olur. Kıskançlık, başkasının iyiliğini ve başarısını gölgeleyerek insanın gönül dünyasını daraltır. Nefret ve kin ise insanın karşısındakini bir insan olarak görmesini engeller. Öfke, muhakemeyi zayıflatır; korku ve çıkar tutkusu da gerçeğin üzerini örter.

Böylece insan, hakikati aradığını düşünürken çoğu zaman kendi benliğinin ürettiği perdelerin arkasından bakar. Kendi çıkarını hakikat, kendi öfkesini adalet, kendi önyargısını bilgi, kendi arzusunu da özgürlük sanabilir.

Oysa hakikat, insanın görmek istediği şey değildir; ne kadar zor olsa da olduğu gibi kabul etmesi gereken gerçektir.

Bu nedenle hakikate yaklaşmak, önce insanın kendi içindeki perdeleri fark etmesiyle başlar. Bencilliği aşmak, nefsani arzuların esaretinden kurtulmak, nefreti sevgiyle, kibri tevazuyla, kıskançlığı takdirle, öfkeyi anlayışla dönüştürmek gerekir. Çünkü insanın iç dünyası arındıkça görüşü berraklaşır. Gönlü genişledikçe başkasını anlama, kendisini sorgulama ve gerçeği olduğu gibi görme kapasitesi de artar.

Mesih'in, **"Hakikati bileceksiniz ve hakikat sizi özgürleştirecektir"** (Yuhanna 8: 32) sözü de bu derinliğe işaret eder. Hakikat, insanı yalnızca bilgisizliğin karanlığından değil; korkunun, kibrin, önyargının, bencilliğin ve sahte benliğin esaretinden de kurtarır.

Gerçek özgürlük, insanın her istediğini yapabilmesi değil; kendi içindeki esaretlerden kurtularak doğruyu, iyiyi ve hak olanı yaşayabilmesidir.

Hakikati bulmak bir başlangıçtır. Asıl mesele, onunla bütünleşebilmektir. Çünkü insan hakikati yalnızca öğrendiğinde değil, onunla değiştiğinde ve onu yaşamına taşıdığında aydınlanır.

Belki de Mor Yakup'un (640–708) anlatmak istediği budur: Hakikati bulan insan, yalnızca dünyaya başka gözlerle bakmaz; kendisine, başkalarına ve hayata karşı da başka bir bilinç kazanır. Artık kendi nefsinin, öfkesinin ve çıkarlarının yönlendirdiği bir insan olmaktan çıkar; vicdanının, sevgisinin ve hakikat bilincinin rehberliğinde yaşamaya başlar.

Hakikat, sahip olunacak bir şey değil; insanın kendisini dönüştürerek içinde yaşayacağı bir ışıktır. Bu ışığın önündeki en büyük engel ise çoğu zaman dış dünyanın karanlığı değil, insanın kendi içinde büyüttüğü karanlıktır.

Yusuf Beğtaş

www.karyohliso.com